

joner mil. Lord Kelvin ger en annan uppskattning 6,000 ljusår, det vill säga sju gånger mindre. Själva nebulosans medeldiameter torde vara omkring 5 gånger större, eller låt oss säga i runt tal ett hundra tusen ljusår eller en miljon biljoner kilometer.

Lik en oerhörd manet ligger vintergatan simmande i eterns oändliga hav. Dess dimensioner äro omkring lika många gånger större än jordklotets, som dettas dimensioner äro större än en atoms. Detta har föranlett den begåvade irländske fysikern Fournier D'Albe att betrakta himlakloten såsom atomer, av vilka de stora världssystemen, som motsvara vintergatan, äro uppbyggda på samma sätt som jorden och andra himlaklot äro uppbyggda av de för oss osynliga atomerna, vilkas storlek dock blivit mätt med en otrolig grad av noggrannhet.

Fournier D'Albe går ännu längre. I poetisk flykt tvekar han ej att tilldela organismen-vintergatan liv. En viss likhet med livsföreteelserna kan hos densamma ej bestridas. Den stora nebulosan har tagit sitt ursprung genom sammanslutningen av två individer, två töcken, som möttes på deras färd genom den oändliga rymden. Där låg den nyfödda och sträckte ut sina fångar i de svala etervågorna och växte och vann kraft genom de mindre varelser som fördes till henne genom böljeslagen. Nu har hon nått höjden av sin utveckling och håller på att sönderfalla i molekyler, som här motsvaras av solsystem, vilka åter äro uppbyggda av himlakroppar, som motsvara atomerna i molekylen. I våldsam ungdomsyra rusa dessa fram genom rymden och föra sitt eget individuella liv. En gång skola de sannolikt delvis bliva till stoft, som skall tjäna till näring för en ny ungdomsfrisk nebulosa. En annan del av solsystemen hemfaller åt förfrysningsskörden och skall återväckas till liv genom sammanstötning med ett himmelstöcken eller